ฉลาดเกมส์โกง

BAD GENIUS

ร เรือในมหาสมุท เขียน zoo ภาพ
ดัดแปลงมาจากบทภาพยนตร์ ฉลาดเกมส์โกง

gdh GROSS DOMESTIC HAPPINESS

Jamsai ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Bad Genius ฉลาดเกมส์โกง

ร เรือในมหาสมุท เขียน
บทภาพยนตร์โดย คุณนัฐวุฒิ พูนพิริยะ, คุณธนีดา หาญทวีวัฒนา, คุณวสุธร ปิยารมณ์

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2208-5

ภาพปก ZOO

จัดพิมพ์โดย Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จงถนอม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

Green Read by SCG Packaging
Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เมื่อนำความฉลาดมาใช้ผิดทาง อาจจะพาคุณไปพบกับคำตอบของชีวิตในรูปแบบที่ไม่เคยคาดคิด...

หากคุณเคยดูภาพยนตร์เรื่อง 'ฉลาดเกมส์โกง' มาแล้ว คงจะจำได้ว่าตอนนั้นตื่นตาตื่นใจกับทริกการโกงของ 'ลิน' ขนาดไหน คงมีอัจฉริยะเพียงไม่กี่คนที่คิดค้นวิธีบอกคำตอบด้วยโน้ตเปียโนสี่เพลง แทนคำตอบ ก ข ค และ ง

จากความโด่งดังและความสำเร็จของภาพยนตร์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รวมถึงมีรางวัลการันตีความสนุกมากมาย วันนี้ทางสำนักพิมพ์แจ่มใสได้จับมือร่วมกับ GDH ผู้ผลิตภาพยนตร์ฉลาดเกมส์โกง นำเสนอมุมมองความคิดของตัวละครที่ลึกซึ้งขึ้น หากตอนนั้นคุณเคยสงสัยว่าทำไมตัวละครถึงตัดสินใจทำแบบนี้ พวกเขามีเหตุผลอะไรนอกเหนือไปจากเรื่องของ 'เงิน' หรือเปล่า เราลองมาเปิดหน้าถัดไปเพื่อหาคำตอบไปพร้อมๆ กันเลยดีมั้ยคะ และหวังว่าคุณผู้อ่านทุกท่านจะเข้าใจในการกระทำของพวกเขามากขึ้นค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

ลองจินตนาการถึงฉากเปิดของหนังเรื่องนี้ เด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะ แสงไฟสลัว ห้องมืด บรรยากาศน่าอึดอัด โทรศัพท์มือถือเครื่องหนึ่งถูกยื่นมาให้เธอ เด็กสาวท่าทางวิตกกังวล แต่ก็เอ่ยตอบอย่างหนักแน่น

"ไม่ใช่ของหนูค่ะ"

ลองเปลี่ยนเด็กสาวคนนั้นให้เป็นภาพของผู้เขียน นั่งอยู่ท่ามกลางความมืดมิดในแสงสลัว มือที่อยู่อีกฟากหนึ่งของโต๊ะไม่ได้ยื่นโทรศัพท์มาหา แต่เสนอโอกาสให้

"เรามีโครงการจะนำภาพยนตร์สักเรื่องหนึ่งมาเขียนเป็นนิยาย" เจ้าของมือกล่าว

ผู้เขียนยังไม่รู้ว่าภาพยนตร์ที่ว่านั้นคือเรื่องอะไร

ทีมงานยื่นข้อเสนอ "อยากมาเป็นคนเขียนมั้ย"

ผู้เขียนอึกอัก สองจิตสองใจ แบ่งรับแบ่งสู้ ถามทีมงานว่าพวกเขาไปเจรจากับทีมภาพยนตร์เรื่องไหนมา

และคำตอบที่ออกจากปากทีมงานก็คือ "Bad Genius"

วินาทีนั้น ผู้เขียนตกลงรับปากทันทีโดยไม่ต้องลังเลอะไรอีก

"ทำค่ะ"

หนักแน่นเท่าที่รินรดา นิลเทพปฏิเสธโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้น

หากจะถามว่ามีภาพยนตร์ไทยกี่เรื่องที่สามารถทำให้ผู้เขียนตะโกนโดยไม่ลังเลว่า "เขียนค่ะ" บอกได้เลยว่ามีไม่ถึงสิบเรื่อง และฉลาดเกมส์โกงก็อยู่บนสุดของรายชื่อนั้น

แค่คุณภาพของตัวหนังก็ทำให้ผู้เขียนตกปากรับคำได้โดยไม่รอช้า ก็แหมเนื้อเรื่องสุดจี๊ดคุ้ยเขี่ยประเด็นทางสังคมที่ไม่ค่อยมีหนังเรื่องไหนพูดถึงแบบนั้น ใครๆ ก็อยากเขียนทั้งนั้นล่ะ แล้วยังบวกคะแนนไปกับหลายรางวัลที่ช่วยการันตีคุณภาพ และสถิติการทำรายได้ถล่มทลายทั้งในไทยและต่างประเทศ พูดมาถึงจุดนี้

ก็ไม่เหลือพื้นที่ให้ลังเล ยังไงก็ตอบตกลง เซย์เยส 100%

แต่อีกปัจจัยที่ต้องนำมาพิจารณาคือความเข้ากันได้ระหว่างสไตล์ผู้เขียนกับสไตล์ของหนัง โชคดีที่แก่นเรื่องของ Bad Genius สามารถจูนเข้ากับตัวตนของผู้เขียนได้เหมือนโตขึ้นมาในบ้านเดียวกัน เพราะมีทัศนคติหลายจุดที่ตรงกับมุมมองของผู้สร้างภาพยนตร์ เลยทำให้การเขียนงานชิ้นนี้เป็นไปอย่างลื่นไหลสุดๆ แต่ละวรรคแต่ละตอนพรั่งพรูออกจากสมองผู้เขียนเหมือนสายน้ำยามเขื่อนแตก

แต่ก็ไม่ได้หมายความว่างานชิ้นนี้ง่าย...

การเปลี่ยนภารกิจของลิน แบงค์ เกรซ และพัฒน์ให้กลายเป็นหนังสือผ่านกระบวนการทำงานอย่างละเอียดของผู้เขียน โปรดิวเซอร์ และทีมบรรณาธิการ เราได้ไปพบกับโปรดิวเซอร์ของหนัง พูดคุยสอบถามทุกจุดที่สงสัย เก็บข้อมูลหลายอย่างที่ไม่มีในหนัง นำบทภาพยนตร์ฉบับจริงมาเลาะตะเข็บ ถอดเทปจากคำพูดในหนังจนเครื่องเล่นซีดีแทบระเบิด เราเติมฉากที่ทางทีมทำหนังต้องการเล่าเพิ่มจากตัวหนัง ปั้นแต่งฉากที่ผู้เขียนคิดขึ้นโดยผ่านการอนุมัติจากทีมงาน GDH แล้ว กว่าจะได้เป็นหนังสือเล่มนี้ ทาง GDH และสำนักพิมพ์แจ่มใสทำงานอย่างหนักจริงๆ เราตรวจสอบปรับแก้โครงเรื่องร่วมกัน เพิ่มเติมแก้ไขต้นฉบับกันอย่างละเอียดมากๆ

ผู้เขียนจึงอยากใช้พื้นที่ตรงนี้ขอบคุณการทำงานหนักของทีมงานทั้งสองฝ่าย ทั้งจาก GDH และสำนักพิมพ์แจ่มใส รวมถึงขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนที่ให้โอกาสรวมไปถึงช่วยเหลือผู้เขียนจนทำงานชิ้นนี้ได้สำเร็จลุล่วง

ที่สำคัญที่สุด ขอขอบคุณผู้อ่านที่ให้การสนับสนุนหนังสือ และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุกท่านจะเอาใจช่วยเด็กๆ ตัวละครทั้งสี่ให้ทำตามฝันได้สำเร็จในที่สุด

"การโกงน่ะเหรอ การทำตามความฝัน" เสียงของแบงค์ถามอย่างเยาะหยัน เมื่อเขามองข้ามไหล่ผู้เขียนมาเห็นสิ่งที่เพิ่งจะถูกพิมพ์ลงไป

"โกงอะไรกัน" พัฒน์หัวเราะมาจากด้านหลังแบงค์ "เขาเรียกว่าการขยายโอกาสทางการศึกษาต่างหาก"

อืม ดูท่าว่าเด็กๆ จะอยากพบคุณจนทนไม่ไหวแล้ว...

"ลิน มีคนจะมาอ่านเรื่องของพวกเรา ลินว่าเราใส่ชุดนี้สวยรึยัง" เกรซร้องอย่างตื่นเต้น หยิบกระจกมาส่องดูสีลิปสติกเพื่อเตรียมตัวพบผู้อ่าน

"มีคนจะเข้าคอร์สเปียโนเหรอ"

เสียงถามเรียบนิ่งดังมาจากปากเด็กสาวเจ้าของดวงตาเรียวเล็กแสนฉลาด เธอกำลังหันหน้ามามองคุณ สบตาคุณด้วยแววตาที่ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ แววตาของคนที่ฉลาดจนไม่อาจหยั่งประเมินความคิดได้

ขอแนะนำให้รู้จัก นั่นคือรินรดา นิลเทพ และเธอกำลังรอที่จะพูดคุยกับคุณแล้ว

อย่ารอช้าอยู่เลย ไปพบกับเด็กๆ ทั้งสี่กันเถอะค่ะ

ร เรือในมหาสมุท

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

1
คณิตศาสตร์เหรียญทองน่ะครับ

ในบ้านของเธอมีเปียโนอยู่หลังหนึ่ง

หกโมงเช้า แดดแรกของวันทอแสงลงบนเปียโนหลังนั้น พ่อกำลังหยิบถ้วยรางวัลใส่ในลังกระดาษ

"เอาแฟ้มใส่เกียรติบัตรมาให้พ่อที" พ่อกล่าว มือหยิบถ้วยรางวัลจากการแข่งขันตอบปัญหาวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษเรียงลงในลังสีน้ำตาล ลินหยิบแฟ้มสีดำหนาบรรจุเกียรติบัตรเรียนดีมากมายยื่นให้พ่อ ดวงตาสีดำเรียวเล็กของเธอจับจ้องถ้วยรางวัลถ้วยสุดท้ายที่ยังอยู่บนชั้นวางของ ไม่ได้ลงไปอยู่ในกล่องรวมกับถ้วยรางวัลอื่นๆ

"พ่อ ถ้วยรางวัลที่ชนะเลิศประกวดเปียโนตอน ป.หนึ่ง ล่ะ ไม่เอาไปเหรอ"

"เราไปสมัครเข้าเรียน ม.ปลาย เอาไปแค่ผลงานตอน ม.ต้น กับประถมปลายบางส่วนก็พอแล้วล่ะ อันนั้นมันเก่านานไปแล้ว"

"อืม..." ลินตอบรับ ตายังคงจับจ้องที่ถ้วยรางวัลนั้น วันนี้เธอสวมชุด

นักเรียน ม.ต้น มัดผมเปียเดี่ยวดูเรียบร้อย แถมยังสวมแว่นสายตาอันโต

วันนี้เธอจะไปสอบสัมภาษณ์เพื่อเข้าเรียนโรงเรียนกรุงเทพทวีปัญญา โรงเรียนที่พ่ออยากให้เธอได้เข้าเรียนมากที่สุด

รถยนต์สีดำคันหรูจอดอยู่ตรงหน้าโรงแรมแห่งหนึ่ง คนขับรถกระดิกนิ้วตามจังหวะเพลงกำลังรอให้ผู้โดยสารของเขาเดินออกมาจากในโรงแรม

ผู้โดยสารที่เขารอคอยไม่ใช่แขกที่มาพักแต่คือตัวเจ้าของโรงแรมเอง คนขับรถประจำตัวของท่านผู้บริหารนั่งฟังเพลงเพลินๆ แต่เมื่อสายตาเหลือบไปเห็นว่าเจ้านายของตนเดินลงบันไดหน้าประตูตรงมาที่รถแล้ว เขาก็รีบกดปิดเพลงลูกทุ่ง พร้อมหันไปตรวจเช็กอีกครั้งว่าเบาะที่นั่งอยู่ในสภาพเรียบร้อย

ประตูถูกเปิดออก เจ้านายของเขาก้าวเท้าขึ้นรถพร้อมด้วยภรรยาและลูกชายวัยรุ่น เจ้านายเอ่ยชื่อโรงเรียนแห่งหนึ่งและบอกชื่อถนนที่ตั้ง คนขับรถเอ่ยว่า "รับทราบครับ" แล้วออกรถอย่างนุ่มนวล

"ทางโรงเรียนเขาเรียกมาเท่าไหร่คะ" ฝ่ายภรรยาถามขึ้นเรียบๆ

"พิจารณาจากผลสอบของเจ้าพัฒน์" คนเป็นพ่อตอบ "เขาขอให้เราซื้อ iMac ให้โรงเรียนยี่สิบเครื่อง"

"ก็คุ้มนะคะ ตาพัฒน์จะได้เรียนในโรงเรียนดีๆ" คุณแม่เอ่ย

"ไม่ต้องห่วงหรอก เขาติดต่อเรามาก่อนสัมภาษณ์เสียอีก ยังไงก็ได้เข้าเรียนแน่ๆ อยู่แล้ว" พ่อพูดอย่างเฉยชาแต่แฝงความมั่นใจอยู่ในกระแสเสียง ส่วนลูกชายไม่ได้ตอบอะไร เขามองออกไปนอกรถคล้ายไม่อยู่ร่วมในการสนทนา คนขับรถเองก็นิ่งเงียบ ทำเป็นไม่รับรู้บทสนทนาที่ได้ยินอยู่ในขณะนี้

รถสีดำมุ่งหน้าไปสู่โรงเรียนกรุงเทพทวีปัญญา

ในห้องโถงของโรงเรียนมีเก้าอี้ถูกจัดไว้เป็นแถวยาว แต่ละแถวมีเก้าอี้สามตัวสำหรับให้นักเรียนที่รอเข้าคิวสัมภาษณ์ได้นั่งกับผู้ปกครองของตน พัฒน์นั่งกระดิกเท้ารอโดยมีพ่อแม่นั่งขนาบข้าง เขาหันไปรอบๆ มองนักเรียนคนอื่นด้วยความสนใจ จนกระทั่งแม่ส่งเสียงปราม

"พัฒน์ อย่านั่งกระดิกเท้า"

พัฒน์มองหน้าแม่ หยุดกระดิกเท้าในทันใด

ตอนนั้นเองที่สาวน้อยคนหนึ่งเดินออกมาจากห้องสัมภาษณ์ เธอเป็นเด็กสาวหน้าตาสดใสน่ารัก เดินเคียงคู่มากับคุณพ่อของตน พัฒน์สะดุดตาความสวยใสของเด็กสาวทันที เขาเหลือบมองเธอ สาวเจ้าเดินขนาบคุณพ่อปากพูดเสียงเจื้อยแจ้ว

"เขาเรียกตั้งสี่แสน พ่อมีจ่ายเหรอ" แม้จะกล่าวเช่นนั้น แต่ในดวงตาของเธอไร้ซึ่งแววกังวล

"พอไหวอยู่แหละเกรซ" คุณพ่อหัวเราะ โอบไหล่ลูกสาวด้วยความเอ็นดู

ตอนนั้นเองที่ดวงตาสุกใสของเกรซเคลื่อนมาจับที่ใบหน้าของพัฒน์ เธอหยุดนิ่งไปครู่หนึ่ง พัฒน์จึงโบกมือให้เธอด้วยท่าทางสบายๆ

เกรซยิ้มตอบ ก่อนจะเดินเลยเก้าอี้ของเขาไป

ร่างของเกรซเดินผ่านเก้าอี้ซึ่งแบงค์นั่งอยู่กับแม่ของเขา แม่นั่งนิ่งพยายามยืดหลังให้ตรง แต่ความปวดทรมานที่เกาะกินแผ่นหลังของแม่ทำให้แม่นั่งได้ตัวไม่ตรงนัก หลังและไหล่ของแม่งองุ้มลง เป็นผลจากการทำงานหนักมาเป็นเวลานาน

แบงค์มองเด็กสาวที่เดินผ่านเขาไปพลางคิดถึงคำพูดของเธอ

สี่แสน...หากเรียกแพงขนาดนั้น เขาก็คงไม่มีปัญญาเข้าเรียนโรงเรียนนี้

เด็กหนุ่มบิดมือไปมา สีหน้าเต็มไปด้วยความทุกข์และกังวล

ในที่สุดก็ถึงคิวของลิน เมื่อเลขาฯ ของ ผอ. ประกาศชื่อ "รินรดา นิลเทพ" เธอกับพ่อก็ลุกขึ้นจากที่นั่ง พ่อเดินแบกลังกระดาษใบใหญ่ ลินจึงเป็นคนเปิดประตูให้กับเขา

เมื่อเข้าไปในห้องสัมภาษณ์ซึ่งคือห้องทำงานของ ผอ. ลินมองไปรอบๆ ห้องก่อนจะหยุดสายตาพิจารณา ผอ. ซึ่งเป็นหญิงสาววัยกลางคนแต่งตัวสุภาพแต่ทันสมัย ไว้ผมบ็อบทะมัดทะแมง ผอ. ดูมีมาดของนักธุรกิจหญิงแกร่งมากกว่ามาดของคุณครูใจดี ลินยกมือไหว้เธอ ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะตัวนั้น มองใบหน้ารูปไข่ของหญิงเจ้าของห้องด้วยความสนใจ

ผอ. เริ่มต้นด้วยการให้ลินแนะนำตัว จากนั้นก็เปิดแฟ้มประวัติที่พ่อของเธอยื่นให้ ด้านในมีเกียรติบัตรที่แสดงว่าเธอได้เกรด 4.00 จากโรงเรียนเก่าตลอดทั้งสามปีที่ศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

"เกรดเฉลี่ย 4.00 ตลอดทุกปีตั้งแต่ ป.หนึ่ง เป็นนักเรียนดีเด่นตั้งแต่ ม.หนึ่ง ถึง ม.สาม แข่งขันตอบปัญหาคณิตศาสตร์ได้อันดับหนึ่งของเขตพื้นที่การศึกษา อันนี้ภาพตอนชนะเลิศครอสเวิร์ดระดับประเทศครับ" พ่อของลินพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มๆ ของคนเป็นครู เขาเอ่ยอธิบายเกียรติบัตรในแต่ละหน้าซึ่ง ผอ. เปิดมาพบ ฝ่ายลินก็ได้แค่นั่งยิ้มๆ อยู่ข้างพ่อ รอยยิ้มของเธอนั้นมีความรู้สึกเกร็งๆ ผสมอยู่ อาจเกิดจากความอายที่พ่อเล่าประวัติของตนอย่างละเอียด หรือไม่ก็เป็นเพราะเธอกำลังกังวลกับการสอบสัมภาษณ์

เสียงที่นุ่มนวลของพ่อพูดต่อไป "มีถ้วยรางวัลจากการแข่งขันกีฬานะครับ อันนี้ถ้วยการแข่งว่ายน้ำ" พ่อทำท่าจะหยิบถ้วยรางวัลออกมาจากในลังกระดาษ แต่ ผอ. ยกมือขึ้นห้ามเสียก่อน

"ไม่ต้องแล้วล่ะพี่วิทย์" เธอเรียกชื่อพ่ออย่างคนที่รู้จักกันมาก่อนแล้ว "ขนาดนี้ก็พอแล้ว"

ผอ. วางแฟ้มลงบนโต๊ะ ถูมือไปมาพร้อมพูดต่อ "ไม่ต้องถามแล้วล่ะมั้งคะว่าโรงเรียนเราอยากจะรับน้องลินหรือเปล่า ต้องถามน้องลินมากกว่า" ผอ. หันมามองลิน สีหน้าและแววตาของเธอดูอ่อนโยนใจดี ขณะเอ่ยว่า "อยากเรียนที่นี่ไหมคะ"

แม้จะได้รับข่าวน่ายินดี แต่ลินกลับมีสีหน้าลังเลใจ

"ว่าไงลูก" พ่อยิ้มแย้ม ตบไหล่ลินพลางพูดกระตุ้น

ลินเหลือบตาไปมา ขณะที่เอ่ยตอบไปว่า "หนู...ยังไม่ต้องให้คำตอบตอนนี้ก็ได้ใช่ไหมคะ..."

คำตอบของลินทำให้ผู้ใหญ่อีกสองคนในห้องทำหน้าสงสัยออกมาทันที ผอ. ขยับตัวอย่างแปลกใจ ส่วนผู้เป็นพ่อมองหน้าลูกสาว

"ไม่ใช่ว่าหนูไม่อยากเรียนที่นี่นะคะ" ลินรีบพูด "แค่คิดว่าที่เดิมอาจจะเหมาะกับหนูมากกว่าอ่ะค่ะ เพราะว่าถ้าย้ายมาที่นี่ เรียนหนึ่งปี พ่อต้องจ่ายเกือบปีละแสนห้าอ่ะค่ะ"

หญิงผู้อำนวยการแลดูประหลาดใจ เธอกล่าวว่า "แสนห้าได้ยังไงคะ ค่าเทอมที่นี่เทอมละหกหมื่น ก็ปีละแสนสองสิ"

ลินกลืนน้ำลาย แสดงสีหน้ากังวลก่อนอธิบายออกไปว่า

"ก็ใช่ค่ะ แต่โรงเรียนเดิมที่หนูเรียนเป็นโรงเรียนที่พ่อสอนอยู่ หนูเลยไปเรียนพร้อมพ่อได้ทุกเช้า แต่ถ้ามาที่นี่ หนูต้องนั่ง BTS รวมค่ามอเตอร์ไซค์เข้าซอยก็ตกวันละ 80 บาท ไปกลับ 8 เดือน 170 วัน บวกลบวันหยุดราชการแล้วด้วยเนี่ย คิดเป็นเงิน 13,600 บาทต่อปี"

ระหว่างที่ลินพูดออกมาพ่อก็แสดงสีหน้าตกใจมากขึ้นเรื่อยๆ เขาเอื้อมมือไปแตะขาลินให้หยุดพูด แต่เธอไม่หยุด แถมยังตีมือพ่อให้หยุดห้าม

เธอ และรัวริมฝีปากพูดต่อไป

"แล้วก็ยังมีเรื่องค่าข้าวแกงอ่ะค่ะ"

ประโยคต่อมาเรียกสีหน้ากึ่งประหลาดใจกึ่งกระอักกระอ่วนจาก ผอ. แต่ลินไม่สนใจ ยังคงสาธยายต่อไป

"อาหารกลางวันโรงเรียนเก่าหนู กับข้าว 2 อย่าง 20 บาท ส่วนที่นี่ 35 บาท แพงกว่า 75%"

คราวนี้พ่อแสดงสีหน้าหนักใจออกมาอย่างชัดเจน แต่การคำนวณค่าใช้จ่ายของลินยังไม่จบ เธอตกลงใจจะสาธยายให้มันหมดสิ้นไปเลยว่าเธอคำนวณยังไงมันถึงได้คำตอบออกมาที่หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท!

"แล้วยังมีค่าอุปกรณ์การเรียนใหม่ราว 875 บาท และก็ชุดนักเรียนใหม่อีก 1,184 บาทด้วยนะคะ รวมๆ แล้วหนูก็เลยคิดว่า..." *คำตอบมันได้หนึ่งแสนห้าหมื่นบาท* แต่คำนี้ลินไม่ได้พูดออกไป เธอเปลี่ยนไปพูดสรุปว่า "มันอาจจะไม่คุ้มค่ะ"

ผอ. เคาะนิ้วกับโต๊ะ สีหน้าคล้ายประเมินอะไรอยู่ในใจ เธอเหมือนถูกใจในตัวลินด้วยเหตุผลอะไรบางอย่าง ส่วนผู้เป็นพ่อก็พยายามทำหน้าปกติแล้วพูดตลกกลบเกลื่อนว่า "คณิตศาสตร์เหรียญทองน่ะครับ"

จากนั้นพ่อก็หันไปจับแขนลินพร้อมเรียกเบาๆ "ลูก...พ่อจ่ายได้"

คำยืนยันจากผู้เป็นพ่อไม่ได้ทำให้ลินคลายกังวล เธอกระซิบตอบกลับไป "พ่อจ่ายไม่ไหวหรอก"

แล้วพ่อก็ตอบกลับมา "ไหว เชื่อพ่อสิ"

"แต่พ่อ..."

ระหว่างที่สองพ่อลูกกำลังเถียงกันแบบกระซิบอยู่นั้น ผอ. ก็พูดแทรกขึ้นมา "แล้วถ้าให้เรียนฟรีล่ะคะ"

สองพ่อลูกหยุดกระซิบกระซาบแล้วหันมามองหน้าเธอทันที

ผอ. จึงพูดต่อไปอีกว่า "อ่ะ พี่วิทย์ เดี๋ยวน้องแถมทุนอาหารกลางวันฟรีให้เลยก็แล้วกันนะคะ อยากให้รู้ว่าโรงเรียนของเราเห็นค่าความฉลาดของน้องลินขนาดไหน" จากนั้นเธอก็หันมามองหน้าลิน แสดงสีหน้าใจดีแล้วพูด "คุ้มหรือยังคะ น้องลิน"

แต่ผู้ที่ตอบกลับเป็นประวิทย์ผู้เป็นพ่อซึ่งเอ่ยกลับมา "คุ้มครับ คุ้มค่าที่แบกถ้วยรางวัลมาเนี่ย"

การเล่นมุกตลกของพ่อทำให้ ผอ. หัวเราะ "ลูกเก่งก็ต้องแบกมาหนักหน่อยนะคะ"

พ่อยิ้ม หันไปถามลิน "ตกลงนะลูก"

และเด็กสาวก็ตอบรับด้วยการพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม

ตั้งแต่วันนั้น รินรดา นิลเทพก็กลายเป็นนักเรียนทุนของโรงเรียนกรุงเทพทวีปัญญา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

http://store.jamsai.com/9786160622085.html